

စာပေနှင့်ပညာ

ကိုရွှေတောသား

စဉ်းစားပြီး ရွှင်နိုင်ပါသလျ

ကျေးလက်ပျော်ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချင်းမများ ပါနဲ့
စဉ်းစားပြီးရွှင်ဖို့ ရာ

စာပေနယ် ဇာတ်ဆောင်အပေါင်းကိုလ
နာစေကွယ်မှတ်အောင်မထောင်းပါဘု
ဟောင်းမြည့်တိုင် မေ့မပျောက်ဖို့
ပြောင်နောက်မိတာ။

ဖဲ့သဗျို၊ လွန်တာရှိလျှင်ဖြင့်
တကယ့်ကို ဝန္ဓာမိပါခင်ဗျ
ဘဝင်ချလို့ ဦးနှိမ်ကာ
ခွင့်လွှတ်ပါ အာစရီ။

မဟုတ်မမှန်တာကိုဖြင့်
လုပ်ကြံကာ ဇာတ်လမ်းဆင်လို့
ရယ်စေချင် စိတ်ဓာတ်ထား

ရေးသားပါ၏။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်

ကိုရွှေတောသား

(၁၉.၈.၂၀၀၉)

အ

ဖြစ်

ဟောင်း

ဆို

တာ . . .

လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိကြသည်

ကျွန်ုပ်မောင်တေမိနှင့်စွပ်ပရား။ စွပ်ပရားနှင့် ကျွန်ုပ်မောင်တေမိတို့
၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာကိုဖြင့် ကျွန်ုပ်အလွန်တရာမှ မြင်ပြင်း
ကတ်တော်မူလှစွာသော ကိုရွှေတောသား၏ "ခဏ ခဏ မကြာမကြာ
တီးဦးပါမယ်"ကဏ္ဍကို ဖတ်ဖူးသူတို့ သဘောပေါက်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါ
၏။

စွပ်ပရားသည် ကိုရွှေတောသားနှင့် ၎င်း၏ တပည့်ကျော် ပလာယာ
တို့ ၏ အလုပ်ရှင် ဖြစ်၏။ အိစံကွားလားသည် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ရှင် ဖြစ်
၏။ စွပ်ပရားနှင့် အိစံကွားလားတို့ မှာ ဒေသိယဘာသာ စကားချင်း၊ အ
စားအသောက်ချင်း ထပ်တူပြု၍ မရသော်လည်း

ဘာညာဘာညာကိစ္စများ ၌ အကြိုက် ညီကြသူချင်းမို့ လည်ပင်းဖက်မျှ ခင်မင်ကြ၏။ အလုပ်ရှင်ချင်း ခင်ခင်မင်မင် လက်ရည်တစ်ပြင် တည်း ဖြစ်ကြသလောက် အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသော ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်နှင့် ကျွန်ုပ် မှာ တဇာင်းစေးနှင့်မျက်ချေးသဖွယ် ဖြစ်ကြရသည် ကား လောဂျစ်သမားတို့ အဖို့ ဦးနှောက်စားကြ လိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ကျွန်ုပ် ထံသို့ ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်း၊ ပန်းခွေလှိုင်၊ မည်းပြောင်မြေခွေးတို့ ပေါင်းစည်းလာသည့်အခါဝယ် ကျွန်ုပ်မှာ အင်အားတွေ ပြည့်ဝ လေပြီကောဟူသော အတွေးဖြင့် လက်ခမောင်းပင် ထခတ်မိပါသေး၏။ ၎င်းတို့ သည် ကိုရွှေတောသား တို့ ဆရာတပည့်အား ကြည့်၍ ရသူတွေ မဟုတ်ကြရကား ကိုရွှေတောသားတို့ ခြေလှမ်းမှားမည့် အကွက်ကိုပဲ စောင့်နေကြလေတော့၏။ ချောက်ကျမည့်အကွက်ကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေကြလေတော့၏။ သို့သော်ငြား ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်မှာ ခြေလှမ်းမမှားဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များ သာ ခြေလှမ်းမှားသည် ကြောင့် ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့် ချောက်မကျဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များ သာ ချောက်ကျခဲ့ရသည့် အကြောင်းတို့ ကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးများ အနေဖြင့် သိတော်မူကြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အားကိုးအားထား တစ်ခုခုကို ရှာဖွေမှ သင့်လိမ့်မည်ဟု တွေးဆ လိုက်မိချေ၏။ သည် ခဏ ကျွန်ုပ်၏ အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူကား "ဂန္ဓာရီမှတ်ဆိတ်"ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။ ဂန္ဓာရီမှတ်ဆိတ်ဟူ၍ ဗေဒင်လောက၊ လက္ခဏာလောက၊ ဂမ္ဘီရလောကထဲ ဟိုးဟိုးမကျော်ခဲ့စဉ် သာမန်ဘဝတုန်းက ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုသို့ခင်ခင်မင်မင်ရှိစဉ် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက် လက်အားဆွဲယူ၍ လက္ခဏာ ဖတ်ပေးခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က ၎င်းအား အထင်

ကြီးစိတ်မရှိသဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားခဲ့ဖူး၏။

"ဟလို ... ကိုတေမိ ...

ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဖဝါးပြင်မှာ သောကြာဂြိုဟ်ခုံကြီးက မို့နေမောက်နေ လိုက်တာဗျာ။ ဒီတော့ သိပ်ပြီး မလိုက်စားနဲ့ ။ ကုမရတဲ့ ရောဂါဆိုးနဲ့ တိုး တတ်တယ်။ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကတော့ ဖြူးဖြူး ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးပါ လား။ အင်း ... ကြာကြာဝါးမယ့် သွားဆိုတာ အရိုးကြည့်ပြီး ရှောင်တတ် ဖို့ လိုသဗျို့။ ခင်ဗျား နာမည်ကြီးလိမ့်မယ်။ အတိုက်အခိုက်တွေကတော့ ဝန်းရံနေတယ်။ သတိထားရ မယ်။ စားရက်ကြုံခါနီးမှ မမျှော်လင့်တာ တွေလည်း ဖြစ်လာလိမ့်ဦးမယ် "

သို့ကလို ဆိုခဲ့သော စကားများ သည် ယခုတော့လည်း ဒက်ထီဆိုသ လို မှန်နေပါပေကောဟု ကျွန်ုပ်သတိပြုလိုက်မိ၏။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု ဆိုသောစကားအရ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဆီးလမ်းကြောင်းနှင့် ဆိုင်သော ဝေဒနာ ကို မကြာခဏဆိုသလို ခံစားနေရရာ စထရင်၊ ကီးမို့စ်၊ ပင်နီဆီလင် ဆ ယ်သိန်း အား၊ လာ့ဆစ်စသော ဆေးဝါးများကို မပြတ်တမ်း မှီဝဲနေရချေ ၏။ သို့ဖြစ်၍ မို့မောက်သော သောကြာဂြိုဟ်ခုံကြီးအား ထုံဆေးပေးပြီး လှီးပစ်လိုက်ရကောင်းလေမည်လားဟု အတွေးဝင်ခဲ့မိပါ သေး၏။

နောက် ... အိမ်ကွားလား ထုတ်ဝေသော ဘူးသီပုံဂျာနယ်တစ်စောင် လုံး၌ ပေါက်တတ်ကရ ကလောင်နာမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် စာမူခ ထုတ်ယူခြင်း၊ တစ်ပါးသူ၏ ဆောင်းပါးခကိုကြားမှ ဖြတ်အုပ် ခြင်းတို့ အ တွက် အကြံအဖန်များ စွာ ရခဲ့ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်လည်း (ကွန်ပျူ တာစာလုံးပွိုင့်ကို ကြီးသဖြင့်) ကြီးပါချေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ရပ် များကို ဘယ်ကဘယ်လို သိနေသလော မပြော တတ်။ ကိုရွှေတောသား တို့ ဆရာတပည့်မှ လိုက်လိုက်ဖွနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်မှာ "ရန်စွယ်

တွေ ကြား ရွှေမင်းသား "သဖွယ် ဖြစ်ရချေတော့သည် တမဲ့။

"တောက် ... မှန်လိုက်တဲ့ ဟောချက်တွေကွာ။ ဒါကြောင့်လည်း ခုချိန်ခုခါမှာ "ဂန္ဓာရီမုတ် ဆိတ် ဂန္ဓာရီမုတ်ဆိတ်"ဆိုပြီး ဗေဒင်လက္ခဏာနဲ့ ဂမ္ဘီရလောကမှာ ဆရာကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်နေတော့တာ ကိုး"

အောင့်အည်း မထားနိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည့်စကားကို ဂျာနယ်တိုက်အဝ ခွေးကတက်၌ ထိုင်ရင်း ခြေသလုံးမွေးများအား နှီးဖျားနှင့် ခြစ်နေသော ဆဋ္ဌဂံ ငါးစင်ရိုင်း ကြားသွားဟန်တူ၏။

"ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ အာစရီရယ်။ ဂန္ဓာရီမုတ်ဆိတ်ဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ ဒီကနေ့ ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ကြော်ငြာလောကမှာ စူပါစူပါ စူပါစတားဖြစ်နေတဲ့ မင်းသမီး "ဒန့်သလွန်ဒူး"ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သူပဲ ပေးခဲ့တာခင်ဗျ။ အဲဒီမင်းသမီး "ဗုံလုံခင်"ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဇာတ်ကားတွေ စရိုက်တုန်းက ဘယ်သူမှ သိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ "ဒန့်သလွန်ဒူး"လို့ နာမည်ပြောင်း လိုက်မှ ဟု နန်းခနဲ နာမည်ကြီးတော့တာပဲ"

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ နိပ်သဟ။ ငါလည်း ခုတစ်လော မျက်ခုံးတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ။ ရှေ့ ဘာတွေ ဖြစ်မယ်မသိဘူး။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ငါတို့ အုပ်စုကို ဟိုနှစ်ကောင်က တွယ်ဖို့ ချောင်းချောင်း နေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား ငါးစင်ရိုင်း"

"မြင်တယ် အာစရီ"

"ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ မိုးကြိုးပစ်မှ ထန်းလက်နဲ့ ထကာရတာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး။ ရှောင်စရာ ရှိတာရှောင်၊ ဆောင်စရာရှိတာ ဆောင်ရအောင် ငါနဲ့ တစ်ချိန်က မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဂန္ဓာရီ မုတ်ဆိတ်ရှိတဲ့ တွံတေးမာ

လကာခြံကိုသွားပြီး ဇာတာလေး ဘာလေး စစ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်သကွာ"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အာစရီရယ်။ အာစရီ ဘယ်နေ့သွားမလဲပြော။ သွားမယ့်နေ့ကျရင် တပည့်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်။ အဖော်ရတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။ အဲ ... အပြန်ကျရင်တော့ ထုံးစံ အတိုင်း"

"အေးပါ ငါးစင်ရိုင်းရယ် ... အေးပါ။ ပုလင်းကြီးနဲ့ တစ်ဝကို တိုက်ပါ မယ် တကတည်းမှ ပဲ"

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ငါးစင်ရိုင်းလည်း ဂန္ဓာရီမှတ်ဆိတ်ထံ သွားရောက် ဖို့ နေ့ကောင်းရက်သာကို ရွေးချယ်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည် ဒေစီဘုတ်ဆုံအား ဆရာကြီး ဂန္ဓာရီမှတ်ဆိတ် စီမံပေးလိုက်သည့် "အထက်ဆောင်ပန်း အောက်နင်းကြမ်း"ယတြာကို သေသေချာချာ စီမံပြုလုပ်ထားရှိရန် ညွှန်ကြား သမှု ပြုလိုက်ချေတော့၏။

"အဲဒီယတြာကို သေသေချာချာ လုပ်စမ်းပါ ကိုတေမိ။ ခင်ဗျားတွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲ တွေဆိုတာ ချို့နဲ့ လားလို့ မေးရလောက်အောင် ဖြစ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားကို ဝန်းရံနေတဲ့ အတိုက်အခိုက် တွေဆိုတာ ရှဲ့ခနဲဖြစ်သွားရမယ်။ အဲဒီနောက် ခင်ဗျားဟာ စာနယ်ဇင်း လောကမှာ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူတဲ့ ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်"

"ပေါက်ပါတယ် ဆရာကြီး ... ပေါက်ပါတယ်"

တစ်ချိန်က သူလို ကိုယ်လိုနေခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ယခုအချိန် ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် သူလို ကိုယ်လိုဟူ၍ သဘောမထားနိုင်တော့။ နံဘေး ဌာ တပည့်ကျော် ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်း ရှိနေပါလားဆိုသည် ကိုပင် စဉ်းစား တွေးတောခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ပုဆိန်ပေါက် ကန်တော့မိလေတော့၏။ ဆရာကြီးပေး သော အစီအရင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စာနယ်ဇင်းလောက၌ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာအဖြစ်ကို ဖန်တီးရလေ တော့မည်တကား။

"ကဲ ... ကိုကိုတေရေ။ ဒေစီ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ (၉)နာရီ (၄၅)လ ညှင်း ရောက်တော့မယ်။ လာတော့ ... လာတော့"

"အိုကေ ... ဒေစီ။ ကိုကိုတေ လာပြီဟေ့"

သည် လိုနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒေစီဘုတ်ဆုံအဆင်သင့် ဖန်တီးပေးထား ရာနေရာသို့သွားပြီး ဆောင်ရမည့်ပန်းကို ကိုင်လိုက်၏။ တိုက်ကပ်နာရီ မှ (၉:၄၅)နာရီ တိတိရောက်လေသော် ခင်းထား သည့် အရွက်များကို န င်းလိုက်၏။ ပြီးသော် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှ "အောင်ပြီ အောင်ပြီ အောင်ပြီ ကွ"ဟု အားပါးတရ ဟစ်ကြွေး လိုက်လေတော့သတည်း။

ထုံးစံအတိုင်း ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ခွေလိုက်၊ သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ခွေလိုက်နှင့် မွန်းတည့်လောက်မှ ပင် ကျွန်ုပ်အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်ရာ "ဘူးသီးပုံဂျာနယ်တိုက်"သို့ ရောက်ဖြစ်လေ တော့၏။ တိုက်သို့ ရောက်လေသော် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်းကို တွေ့

လိုက်ရချေ ၏။

"ဟေ့ကောင် ... တိုက်ဝမှာ လင်းတလို ဘာဖြစ်လို့ မှိုငြ်နေရတာတုံး
"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ။ စောစောက အိမ်ကွားလား လာသွားတယ် အာစရီ"

"လာတာ ဘာဖြစ်လဲကွ။ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် မောင်ကြွားအတွက်
စာမူခ လာပေးတာ ဖြစ် မှာ ပေါ့။ သူလာပေးလေ ဖြတ်ခုတ်လို့ ကောင်း
လေပဲဥစ္စာ။ မင်းလည်း အသိသားနဲ့ ။ သူက တစ်ပုဒ်ကို နှစ်ထောင်သတ်
မှတ်ပေမဲ့ ငါကတစ်ပုဒ်ကို တစ်ထောင်ဆိုပြီး ဖြတ်ခုတ်နေတာ တစ်နှစ်
တောင်ပြည့် တော့မယ်"

"သူလာတာ စာမူခ လာပေးတာ မဟုတ်ဘူး အာစရီရဲ့ ။ အာစရီအ
တွက် စာလာပေးတာခင်ဗျ ... စာ ... စာ"

"ဟေ့ ... စာဟုတ်လား။ ဘာစားများ ပါလိမ့်။ မှန်း ... မှန်းစမ်း"

ကျွန်ုပ်လည်း ကသောကမျောဖြင့် ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်းထံမှ စာကိုအလှူ
ငှစလို ဆွဲယူဖွင့်ဖတ်လိုက် လေရာ ...

ကိုတေမိ ...

ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်အားလုံးကို ကျုပ်သိလိုက်ရပြီ။ မနက်က ဆရာ
မောင်ကြွားနဲ့ တွေ့လို့ ခင်ဗျားရဲ့ မသမာမှုတွေ၊ နောက် ကျုပ်ရဲ့ ဘူးသီးပုံ
ဂျာနယ် တစ်စောင်လုံးအပေါ်လုပ်စားတာတွေ၊ အို ... ခင်ဗျားရဲ့ အမူအ
ကျင့်တွေ သိလိုက်ရပြီမို့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ဒီဂျာနယ်

က နုတ် ထွက်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျုပ်ကပဲ ဖြုတ်ရမလားဆိုတာ စဉ်းစားပါ။

ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒါပါပဲ။ နက်ဖြန်ကစပြီး ကျုပ် ဂျာနယ်တိုက်မှာ ခင်ဗျားကို မတွေ့ချင်တော့ ဘူး။

အိမ်ကွားလား

ဟူ၍ တွေ့ရလေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထူပူသွားမိသည့် သကာလ ချက်ချင်းပင် ဆရာကြီး ဂန္ဓာရီမုတ်ဆိတ်ထံ သွားရောက်လျက် လည်ပင်းညှစ်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ တော့၏။

"နေပါဦး ကိုတေမိ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စော်ကားချင်စော်ကား၊ ကျုပ်ပညာရပ်ကို မစော်ကား နဲ့ "

"ဘာပညာရပ်လဲ။ ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း သေသေချာချာလုပ်တာ။ အဲသလိုလုပ်မှ ဒီလို ဖြစ်ရတာ "

"ဒါဖြင့် မေးမယ်။ ခင်ဗျားလက်ထဲ ကိုင်တာ ဘာလဲ၊ နင်းတာ ဘာလဲ "

"လက်ထဲမှာ ကုက္ကိရွက်ကိုင်တယ်၊ ခြေထောက်နဲ့ ခေါင်ရမ်းပန်းကို နင်းတယ် "

"သွားပြီ ... သွားပြီ "

"ဘာသွားတာလဲ"

"ဘာသွားရမလဲ။ ခင်ဗျားလုပ်တာ ပြောင်းပြန်ကြီးဗျ။ ကိုင်ရမှာ ခေါင်ရမ်းပန်း၊ နင်းရမှာ ကုက္ကိုရွက်"

"အယ် ... "

"အယ်မနေနဲ့ ။ ကျုပ်လုပ်ခိုင်းသလို မလုပ်ဘဲ ကပြောင်းတိကပြောင်းပြန် လုပ်တဲ့ သူ အလုပ် ပြုတ်တာတောင် နည်းသေး။ ကိုယ်ကလည်း မဟုတ်တာလုပ်သေး၊ ကျုပ်ပညာကို လာစော်ကားတဲ့ သူ သိကြသေးတာပေါ့။ တပည့်တို့ ရေ ... "

"ဗျာ ... ဆရာကြီး"

ဆရာကြီးဂန္ဓာရီမှတ်ဆိတ်၏ အသံကြောင့် ၎င်း၏ တပည့်တပန်းများ ဝိုင်းရံလာကြကုန်၏။

"ဆရာကြီးရဲ့ ပညာကို လာစော်ကားတဲ့ ငတိ။ မှတ်လောက်သား လောက်ရှိအောင် ... ကဲ ... သဘောပေါက်တယ်နော်"

"ပေါက်ပါတယ် ဆရာကြီး"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်အား မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဘေထည့်လိုက်ကြမည့် ဆရာ ကြီး၏ တပည့်များကိုကြည့်ရင်း ကြောက်သေးတွေ ဖျန်းဖျန်းထွက်လာကြ၏။ ထိုအနံ့ဆိုးကြောင့် ဆရာကြီး၏ တပည့်များ နှာခေါင်းပိတ်၍ အနောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည့် တဒင်္ဂဝယ် ကျွန်ုပ်လည်း "နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက် သစ္စာဖောက်"ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရင်း တံတွေးမာလကာခြံထဲ မှ နေ၍ ဖဝါးနှင့် တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် လုံကွင်းကိုသိုင်းလျက် အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

"ဆား"

ကြောက်သူများ

ဩကာသ ဘုရားရှိခိုး ကန်တော့ချိုးလာ အဆိုးရွားဆုံး "ကပ်သုံးပါး" အနက် ကျွန်ုပ် ဘူးသီး ပုံအယ်ဒီတာချုပ် ရာထူးပြုတ် မောင်တေမိအဖို့ ရောဂါဘယ ထူပြောလှစွာသော "ရောဂန္တရကပ်"ကို အကြောက်ဆုံးဖြစ် ပါ၏။

ယခုလည်း ရောက်လာပြန်ပါချေပြီ။ "ဆား"ရောဂါ ဆိုပါကလား။

သည် ရောဂါ၏ မူလဘူတသည် ကျွန်ုပ်မောင်တေမိတို့ တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်။ အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံမှ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါပိုးဟာ တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ အလျင်အမြန် ကူးစက် ခြင်း၊ ကူးစက်ခံရပြီး သီတင်းတစ်ပတ်ခန့်အကြာ၌ လောကကြီးကို ထာဝရနုတ်ဆက်သွားခဲ့ခြင်းတို့ ကြောင့် သည် လောကဘုံခလေ့၌ အိမ်ထောင်သားမွေးရုံမျှသာ မဟုတ်။ ပျော်စရာ၊ ဖော်သဟာများ နဲ့ လော်မာရသည်ကို သဘောအကျကြီး ကျနေမိသည့် ကျွန်ုပ်မောင်တေမိအဖို့ "ဆား"ဆိုတာကြီးကို ကြောက်ပါသည် ။

"ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ ကူးစက်ပြန့်ပွားနေပြီ အာစရိရဲ့ ။ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်တွေလည်း အဲဒီ ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါပိုးကို နှိမ်နင်းဖို့ အတွက် နည်း

လမ်းရှာနေတာ ဒေါင်းတောက်တော့မယ်"

"ဘယ့်နှယ် ... တွေ့ပြီတဲ့ လား ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်း"

"နိုး ... နိုး ... လုံးဝ မတွေးသေးဘူး အာစရီ။ အဲဒါကြောင့် ပြဿာတက်နေတာ။ နိုင်ငံ တကာ ကမ္ဘာ့လေဆိပ်တွေမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံသားမဟုတ်တဲ့ ဆားရောဂါသည် ဆိုရင် နိုင်ငံတွင်းကို အဝင် မခံဘူး။ ချက်ချင်းပြန်လွှတ်တတ်တဲ့ အာစရီရဲ့ "

"ထိရောက်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပေါ့ကွယ်"

"ဆားရောဂါဝေဒနာရှင်ဟာ တခြားနိုင်ငံက မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်နိုင်ငံသား ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်တယ် ထင်သလဲ"

"လုပ်စမ်းပါဦးကွာ။ မင်းက ခြေသလုံး ပလွေရိုးနဲ့ နေရာတကာ သေထိုးနေတဲ့ ကောင်ဆို တော့ သတင်းပေါင်းစုံ ကြားနေရတာပေါ့။ တော်တဲ့ ငါ့တပည့်။ မင်းတော်တယ်"

"အဟီး ... တပည့်တော်တာ ခုမှ ပဲ သိရလား ဆရာရယ်။ ဆရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရာရာ ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ တပည့်ပါ"

"အိမ်း ... အိမ်း ... ဟုတ်ပါ့သကွာ။ မှန်ပါ့သကွာ။ ကဲ ... စကားတွေ လမ်းချော်မသွား အောင် ပြင်တည့်လိုက်စမ်းပါဦး"

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... ဆားရောဂါဝေဒနာရှင်ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံသား ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် အရေးပေါ်လူနာတင်ယာဉ်နဲ့ ကူးစက်ရောဂါကုဆေးရုံကို တန်းပို့တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ တစ်ပတ် လောက် စောင့်ကြည့်တယ်။ "ဘာမှ မဖြစ်ရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ပတ် လောက်နေလို့ ဘာမှ အကြောင်းထူးမလာဘူးဆိုရင် ဒါဟာ ဆားရောဂါမဟုတ်ဘဲ တခြားရောဂါ တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ

တယ်"

"အင်း ... သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ ကြက်သီးထစရာကြီးပါလားကွနော်။ ဒါ ... ကပ်သုံးပါးရှိတဲ့ အနက် ရောဂန္ထရကပ်လို့ ခေါ်သကွယ့်"

"မှတ်သားထားပါ့မယ် အာစရိ"

"နို့ ... နေစမ်းပါဦး။ ဆားရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာက ဘယ်လိုများ လဲ"

"အဓိကကတော့ ဖျားတာပါပဲ။ ချောင်းဆိုးမယ်။ အပူရှိန်မကျဘဲ တက်နေမယ်။ မျက်လုံး မျက်ထောက်နီမယ်။ ချွေးဒီးဒီးကျတဲ့ တိုင် အဖျားက ကျမသွားဘူး ခင်ဗျ။ နောက် ... ဦးနှောက် အမြှေးထဲ ရောဂါပိုးဝင်ပြီး ကိစ္စချောတော့တာပါပဲ"

"ပြဿနာပဲနော်။ ဘယ်လို ကူးစက်သလဲ"

"ကူးစက်တာကလည်း မြန်မှ မြန်။ ချောင်းဆိုးတဲ့ အခါ လေထုထဲက တစ်ဆင့် ကူးတယ်။ ဟပ် ထုတ်လိုက်တဲ့ ချွေသလိပ်တွေမှာ လည်း အဲဒီပိုးရှိနေတာပါပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး ရောဂါရှင်ရဲ့ ကိုယ်က ထွက်တဲ့ ချွေးဟာ လည်း ဆားရောဂါကို ကူးစက်ပြန့်ပွားစေနိုင်ပါသတဲ့ "

"အား ... ရှိ ... ရှိ ... ဘယ်ဟာမှ မသက်သာပါလား ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်းရယ်"

"ဒီတော့ အာစရိတို့ ၊ တပည့်တို့ အနေနဲ့ ရောဂါဖြစ်လာမှ သေကောင်ပေါင်းလဲ ကုသခြင်းထက် တကယ့် စာနယ်ဇင်းအသိပညာရှင်တွေပီပီ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားကြရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်"

"ဟာ ... ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာပါလိမ့်ကွယ်။ ကဲ ... ဘယ်လိုကာကွယ်ကြမှာ လဲ။ ပြော ... ပြောစမ်း"

"အထက်အညာရပ်က မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ တော့ ရွှေမန်းသူ ရွှေမန်းသားတို့ ဆိုတာ လမ်းထွက်လျှောက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် သွားကြလာကြရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် စက်ဘီးတို့ ၊ ဆိုင်ကယ်တို့ ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတို့ စီးနင်းသွားလာကြရရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ကို အဝတ်စနဲ့ ပတ်ထားကြသတဲ့ ။ ကိုယ့်ဆီကလည်း ရောဂါမပြန့်နိုင်သလို ပတ်ဝန်းကျင်က ရောဂါတွေလည်း မဝင် လာနိုင်အောင် တားဆီးထားတဲ့ သဘောပေါ့လေ "

"အဲဒီနည်းက အကောင်းသားပဲ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ စနေပြီဆိုတော့ ငါတို့ မဟာ ရန်ကုန်မှာ ကော ဒီနည်းတွေ စ လာပြီလား။"

"စ လာပြီ အာစရိ၊ စ လာပြီ။ အဲလိုစတာ ဘယ်သူတွေ မှတ်သတုံး။"

"နိုး ... အိုင်ဒုန့် ... ဘယ်သူများ ပါလိမ့်။"

"ဘယ်သူဖြစ်ရမှာ တဲ့ လဲ အာစရိ။ အာစရိနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပည့်အပေါင်းရဲ့ မေတ္တာတိုးကြီး တွေပေါ့။"

"ဒါဆို မဖြစ်ညစ်ကျယ်ဂျာနယ်တိုက်က ကိုရွှေတောသားနဲ့ သူတပည့်ပလာယာတို့ ဖြစ်မယ်။"

"သေချာတာပေါ့ အာစရိရယ်။"

"နဂိုကတည်းက သင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့ ရူပနိသင်တွေက ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ ခုလိုနှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ကို အဝတ်စတွေစည်းလိုက်တော့ တစ်ခါတည်းကို ဆိုမာလီဓားပြပုံ ပေါက်သွားတော့တာပါပဲ အာစရိရယ်။"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟုတ်မယ် ... ဟုတ်မယ်။ စိတ်ကူးထဲက နေ ပုံဖော်ကြည့်တာနဲ့ တင် ငါ့တပည့်ပြောတဲ့ အတိုင်း ရုပ်လက္ခဏာက

တန်းနေတာပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... သတင်းပလင်းလေး တွေ ပြောနေဆိုနေတာနဲ့ မွန်းတောင် တည့်တော့မယ်။ ခုထိအိမ်က ဘာမှ စားမလာခဲ့ရသေးဘူး ကွယ့်"

"မမဘုတ်က အာစရီအတွက် အဆင်ပြေအောင် မစီမံပေးဘူးလားဟင်။ အရင်တုန်းကဆို ဆရာကိုတွေ့တာနဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် ဂရုမထားဘဲ "ကိုကိုတေ" "ကိုကိုတေ"နဲ့ တစ်တေ လည်း တေနေတော့တာကလား"

"ဪ ... အဲဒီတုန်းက ငါ့အနေနဲ့ သူလိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို ဘာတစ်ခုမှ လစ်ဟာမှုမရှိ အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ ကြာကြာဝါးမယ့်သွား အရိုးကြည့် မရှောင် နိုင်တော့ အာခေါင်စူးပြီး လမ်းဘေးမှာ ပန်းပဲရောင်းရမလို ဖြစ်နေတယ်"

"ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ဥတ္တမကျော်က သူ့ရဲ့ "မဃဒေဝလင်္ကာကြီး"မှ "မိန်းမဟူဘိ၊ ထို ဣတ္ထိကား၊ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတည့်၊ မပေါင်းလည်း ခက်၊ ပေါင်းလည်း ခက်၏"လို့ ရေးထား တယ် မဟုတ်လား"

"ဟာ ... ဒါဆို အာစရီမှားနေပြီ။ အဲဒီ မဃဒေဝလင်္ကာကြီးကိုရေးတာ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ထွတ် ... တော်စမ်း ... မင်းက ဆရာလား၊ ငါကဆရာလား။ ငါရမ်းတုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အင်တာဗျူးတစ်ခုထဲမှာ စာရေးဆရာမောင်ပွေကြီး (ကတောင်း)က အဲသလိုမျိုး ပုံနှိပ်အက္ခရာ တင် ထားလို့ ပြောနိုင်တာကွာ။ မင်း ... ငါ့လို သက်သေအထောက်အထားရှိလို့ လား"

"ထားလိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်။ ဆရာက ဆရာပါပဲ ဆရာရယ်နော် ဆရာ"

"အေး ... အေး ... အဲသလိုမျိုး ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးမှ ပေါ့"

"အာစရိမှာ နွမ်းပါးနေတာ တပည့်သိတယ်။ ဒီတော့ တပည့် ထုတ် ဝေသူ အိမ်ကွားလား မသိ အောင် ဂျာနယ်ဖလင်ဟောင်းတော်တော်များ များ လိပ်ထားတာရှိတယ်။ အာစရိ ... အဲဒါကို ရှေ့နား က ဘော်တယ် ဆိုင်မှာ သွားဖျောပြီး လေအန်ကုန်းဘက် သွားထိုင်ကြတာပေါ့"

"ဘာကွ။ လေအန်ကုန်း ဟုတ်လား။ မကြားဖူးပေါင်ကွာ။ လေထန် ကုန်းပဲ ရှိတယ် မဟုတ် လား"

"အဲဒါတွေကြောင့် အာစရိတစ်ယောက် ကားရင့်တွေ အောက်နေပြီ လို့ ပြောရင် တပည့်ကို နားဘန်ကျင်းဦးမယ်။ နေ့စဉ်၊ အပတ်စဉ်၊ လစဉ် ထွက်ရှိနေတဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေကို လေ့လာမှ ပေါ့။ နို့ မဟုတ်ရင် အောက် သွားမယ်"

"ဝယ်စရာပိုက်ဆံမှ အပိုအလျှံမရှိဘဲ တပည့်ရယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ဝယ် နိုင်မလဲ"

"ဟီး ... pg - 18 ရွတ်၊ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ အာစရိရယ်။ တပည့်တို့ ရဲ့ လက်ဦးဆရာဟာ မောင်တေမိပါ။ ဒီတော့ အာစရိမောင်တေမိကို တ ပည့်တို့ ပစ်ထားပါဘူး"

"ဒါဆိုရင် မင်းပြောတဲ့ လေအန်ကုန်းမှာ လက်ဖက်ရည်ရသလား"

"ရတယ် အာစရိ။ လမ်းသွားလမ်းလာ မဒီအရွယ်အစား အမျိုးမျိုး တွေကိုလည်း အာစရိရဲ့ မျက်မှန်နက်ကြီးအောက်ကနေ ခေါ်တော့ရှုရှုနိုင် ပါသေးတယ် အာစရိ"

"ကောင်းပြီ ကြိုက်သွားပြီ။ ဒါဆို ခု နေ့လယ်ဘက် လေအန်ကုန်းချီ တက်မယ်။ ညနေ ရောက်ရင် လေးဆယ့်နှစ်လမ်းကို ချီတက်မယ်။ ည

နေရောက်ရင် လေးဆယ့်နှစ်လမ်းကို ချီတက် မယ်"

"ဪ ... ဒါတွေကို အာစရီ မမေ့သေးဘူးနော်"

"ကမ္ဘာတည် ရာသီတွေ ရွှေ့စေဦးတော့ ဘယ်မေ့နိုင်မှာ တဲ့ လဲ တပည့်ရယ်"

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်လည်း လေအန်ကုန်းဟု အမည်သညာရှိပေထသော စာပေ ဗိမာန်နှင့် (၃၈)လမ်းကြား၊ ကုန်သည် လမ်းပေါ်တွင် မေးတင်ထားသော ဇင်မင်းမောင် အမည်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကား သင့်တင့်ကောင်းမွန်သည် ဟု ဆိုနိုင်ကောင်း၏။

"အာစရီ ... ဟို ... ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း"

"ဟင် ... ကို ... ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်"

မှန်၏။ ကိုရွှေတောသားတို့ ဆရာတပည့်သည် "ကျန်းမာရေးအသိ ကြွယ်ဝသူများ ပေတ ကား"ဟူသော ကြွားလုံးကို ထုတ်ချင်၍ ထင့်။ နှစ်ဦးသားနှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ဝယ် လှတပတ အဝတ် စကလေးများ စည်းလျက် စာပေဗိမာန်စာအုပ် အရောင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

"ဟောဒီနေရာက ခုဆို စာပေသမားတွေ တော်တော်ဆုံကြတဲ့ နေရာကလေး ဖြစ်နေပြီ အာစရီ ရဲ့ ။ မနက်နဲ့ နေ့လယ်ဆို လေအန်ကုန်း လူစည်သလို ညနေပိုင်းကျတော့လည်း လေထန်ကုန်းမှာ လူ စည်ပြန်တာပဲ"

"လုပ်ငန်းနှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင် လှုပ်ရှားနေထိုင်ကြရတာ ဖြစ်မှာ ပါကွယ်"

သို့ ... ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ကျိုက်ပြီး စီးကရက်ကိုယ်စီခဲကာ ရေနွေး ကြမ်းအိုးဖြင့် ဖိမ်ကျနေစဉ် လေအန်ကုန်းရှိရာသို့

စာပေသမားတွေ တဖွဲဖွဲရောက် လာပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင် ကြပါချေ၏။

မုဒုံသူအဖြစ်မှ သန်လျင်သူဖြစ်လာသော စာရေးဆရာမလေး ကျည်
ပွေ့အိမ်၊ တွံတေးမှ ကူး လာသော စာရေးဆရာမလေး ဘာလာဖြူ၊ ဘာ
သာပြန်စာရေးဆရာ မောင်တင်ချွန်၊ ပြဇာတ်စာရေး ဆရာ မောင်စွင့်
ကား(ဘိုကလေး)၊ အယ်ဒီတာကြီး၊ မောင်ငြိမ်းတူ(ကြို့ပင်ကောက်)၊
ကဗျာဆရာ ဖြိုးပိန်၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထုရေးဆရာ မောင်ရန်စ(လယ်မနီး)တို့ ဝို
င်းဖွဲ့နေကြသည် ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်
ယောက်အဖို့ ခေတ်အနောက်ကျဆုံး လူသားတွေ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား
ကြလေ၏။

ဘာကြောင့်ဆို အထက်ဖော်ပြပါ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ ကိုယ်စီသ
ည် ကျန်းမာရေးအသိ ကြောင့်ပဲဆိုဆို၊ ဖက်ရှင်သဘောဟု ပဲပြောပြော
အဝတ်စည်းလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ကြ တော့မည့် ကျန်းမာ
ရေးလုပ်သားတွေအလား၊ ကြည့်ရှု၍ မဝနိုင်တော့။

ထိုခဏ ၎င်းတို့ ဝိုင်းရှိရာသို့ မင်းလှမှ ကဗျာဆရာ "တောသားကြီးဇူ
လိုင်"ရောက်လာ၏။ အံ့မယ် ... အထုပ်အပိုးတွေ ပါလိုက်သေး။
ဟောဗျာ ... အဲသည် ဆရာလည်း ၎င်း၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှာ အဝတ်
တွေစည်းထားလို့ ပါကလား။ ထိုခဏ ဆရာမ အိုးခြမ်းခွံ (ရာမည) ရော
က်လာ၏။

"စပါကလင် တစ်လုံးဟေ့"

"ခါတိုင်းလို "ဆား" နည်းနည်း ယူခဲ့ရမလား ဆရာမ"

"မယူခဲ့နဲ့ ... မယူခဲ့နဲ့ ။ "ဆား"ဆိုတဲ့ စကားကို လေသံတောင်
မကြားချင်တော့ဘူး"

အသံက ပီပီသသ ပြတ်ပြတ်သားသား မဟုတ်။ ဗလုံးဗထွေး။ ထုံးပေ
မပေါ့။ ထွေးပေမပေါ့။ ၎င်းသည် နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းလျ
က် ဘာသာဗေဒ သဒ္ဒဗေဒတွေကို ထုတ်လွှင့်နေရပေ သကဲ့သို့။

သည် လို မြင်ကွင်းမျိုးတွေကို တွေ့ရကြုံရတော့ ကျွန်ုပ် မောင်တေမိ
၏ ရင်ထဲဝယ် ကျလီ ကျလီ ဖြစ်လာချေ၏။ သူပြောင်လျှင် ခေါင်ကွန့်လို့ ၊
ကြောင့်ဝံ့တဲ့ သူပါဟု ကျွန်ုပ်ဟစ်ကြွေးရလေမည် လား။

ရင်ထဲမှာ တော့ တေးမှတ်ထားတာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။

နောက်တစ်ရက်သို့ ရောက်လေသော် ကျွန်ုပ်မောင်တေမိလည်း ဘာ
မျှအလုပ်မရှိဘဲ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ပါချေ၏။ ဦးစွာ လေအန်ကုန်းမှာ ထိုင်မ
ည်။ နောက် ... တပည့်ကျော်တို့ ရှိရာ သွားမည်ဟု အစီအစဉ်ချထား လို
က်လေ၏။ အကယ်စင်စစ်မူ ကျွန်ုပ်မောင်တေမိအဖို့ မဖြစ်မနေ သွားကို
သွားရ မည့် ကိစ္စဟူ၍ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင်လက်ဖြ
စ် အဝတ်စတစ်ခုကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်၍ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်စည်းရ
န် ဖန်တီးခဲ့သည် ။

ထိုသို့ ဖန်တီးပြီးသည် နှင့် ကျွန်ုပ်မောင်တေမိလည်း "ခေသူ မဟုတ်
"ဆိုခြင်းကို စာပေ လောကသားများ သိကြစေရန် အလို့ ငှာ အိမ်၌ နား
နားနေနေ မနေနိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

"ဟာ ... အာစရီ ... ခေတ်မီ လာပြီဗျို့။"

"မိတယ် ... အာစရီ ... သိပ်မိတာပဲ"

"အဲဒီစတိုင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်မယ်"

တပည့်ကျော်များ ဖြစ်ကြသည် ဆဋ္ဌဂံငါးစင်ရိုင်း၊ ပန်းခွေလှိုင်၊ မည်းပြောင်မြေခွေးတို့ က နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်အား အဝတ်စည်းနှောင်ထားသော ကျွန်ုပ်အား ဂါရဝတရားရှေ့ထားလျက် ကျွေးမွေးကြကုန်၏။
"ပြုစုကြကုန်၏။ ထို့ပြင်တစ်ဝ အပြန်ခရီး၌ ..."

"ကားကို ခါတိုင်းလို ခိုမစီးနဲ့ နော်။ တပည့်တို့ သိက္ခာကျတယ် အာစရိ"

ဟု ဆိုလျက် ကားခတ်ရာနှင့် တစ်မတ်ကို ပေး၏။ တစ်ရာက ကားခတ်သော်လည်း တစ်မတ်က ဘာကြောင့် အပိုပါလာရသနည်း။

"ဆောင်ထားပါ အာစရိရယ်။ အာစရိအရေးကြုံလျှင် ဒုက္ခမရောက်အောင် လို့ ပါ"

သို့ဆိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မသိနိုးနားနှင့် ပိုက်ဆံတစ်မတ်စေ့ကို သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါချေ၏။ သို့ဖြင့် အကာလညသို့ ရောက်လေသော် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ခန်း တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါက် လိုက်လေသည် ။

"ဪ ... ရှင် ပြန်လာသေးတယ်နော်"

"ပြန်လာရမှာ ပေါ့ ဘုတ်ဘုတ်ရယ်။ မပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဒါထက် ရှင့်နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်က ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဆား ... ဆားရောဂါကြောက်လို့ ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ "

"ကဲ ... ဟယ် ... "

"ဒေါက်"

"အား ... "

ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူထူပူပူ။

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ရှင့်နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ကို စည်းဖို့ အတွက် ဖြတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ အဝတ်စ"

"ဟင် ... ဟာ ... သွားပါပြီကွယ်"

သည် ခဏ ကျွန်ုပ်မောင်တေမိအဖို့ ကိုယ့်နဖူးပြောင်ကို ကိုယ်ပြန်ရိုက်ရုံမှ တစ်ပါး အခြား မရှိတော့။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ယူကာ စည်းနှောင်မိခဲ့သော အဝတ်စသည် ဒေစီ ဘုတ်ဆုံ အတွင်းခံဝတ်သည့် စကတ်ကဲ့သို့သော စပန့်ရေယွန်စ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါတည်း

။
